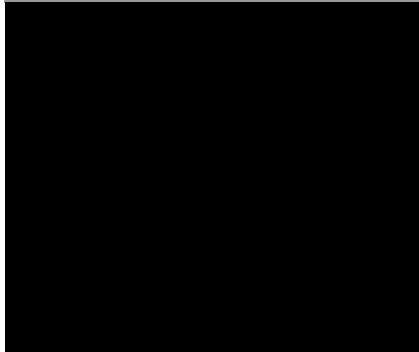
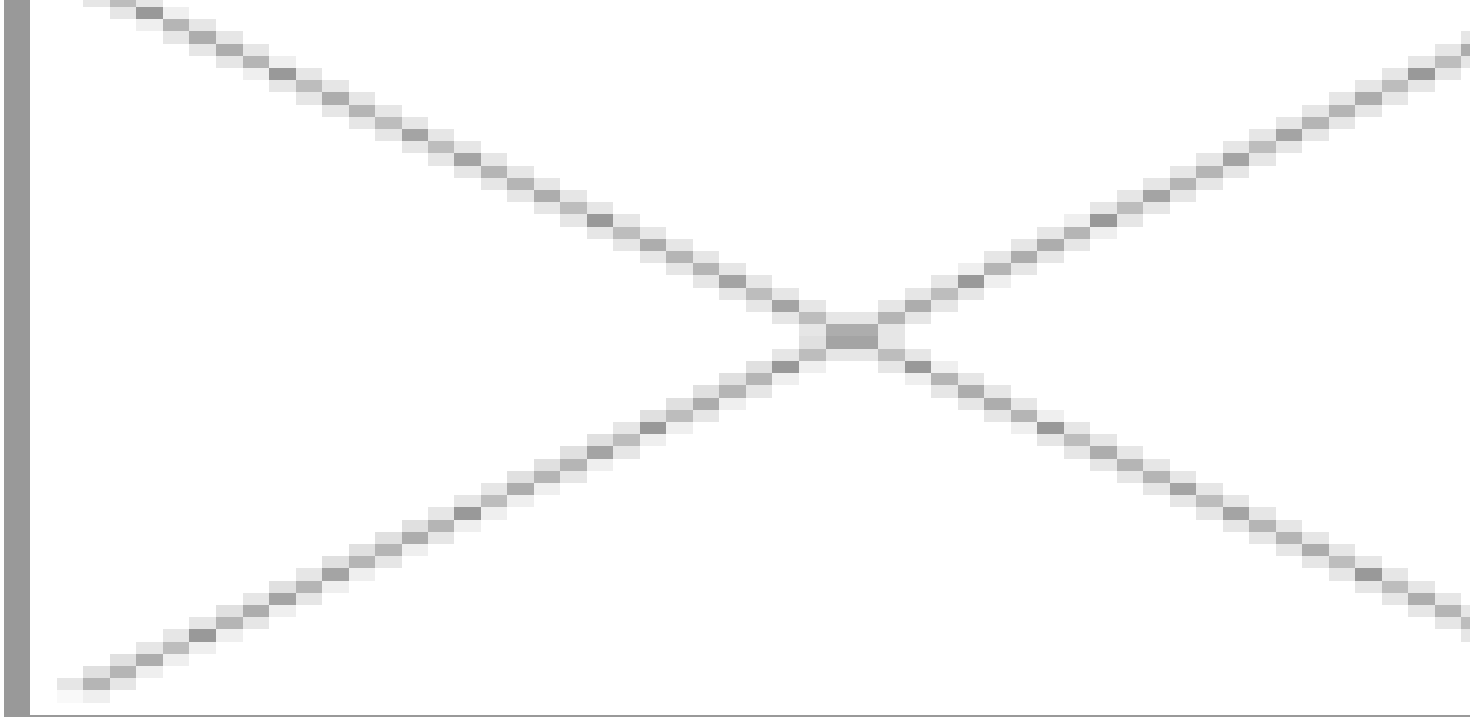

Image not found

<https://www.arquitectes.cat/sites/default/files/Capitoli%20de%20Chandigarh%20Isabel%20Cotcha.jpg>

© Ariadna Álvarez Garreta. Capitoli de Chandigarh

Chandigarh i Ahmedabad, Ahmedabad i Chandigarh són dues ciutats del nord de l'Índia que es troben a uns 1.200 km de distància, tot un món en aquest país tan divers. Una és a l'estat del Punjab i l'altra al Gujarat, territoris amb diferents llengües i tradicions. Tot i ser dues ciutats completament diferents des de tots els punts de vista, tenen un tret en comú i és que ambdues són referents (i laboratoris) arquitectònics nacionals i internacionals.

Chandigarh és una *new town* construïda als anys seixanta del segle passat i Ahmedabad és una ciutat amb història, fundada al segle XV per l'emperador mugol Ahmed Shah com a capital del sultanat del Gujarat. Ahmedabad ha vist néixer i formar a gran part de la primera i excepcional generació post colonial d'arquitectes indis, encapçalats pel gran mestre V.B. Doshi (l'altre gran referent, Ch. Correa no es trobava gaire lluny, a la veïna Mumbai), i que han influït a les generacions contemporànies.

Ahmedabad, té a més una de les obres importants de l'arquitecte nord-americà L. Kahn,

L'Indian Institute of Management. I si no hagués estat per la miopia de l'ajuntament denegant una llicència per a un edifici d'oficines, de Wright, Ahmedabad hagués estat l'única ciutat del món amb obres de F.L.Wright, Le Corbusier i L. Khan. Al seu emplaçament es va construir als anys 60 la Calico Dome, una botiga de disseny innovador amb una cúpula inspirada en els dissenys de W. Fuller. Tots aquests projectes han estat promoguts per una burgesia industrial del sector tèxtil, que han estat mecenes i han promogut l'arquitectura, el disseny, l'art i el coneixement.

Des del punt de vista internacional, Chandigarh i Ahmedabad comparteixen un referent arquitectònic, Le Corbusier. Són les dues úniques ciutats de l'Índia on el mestre ha deixat part del seu llegat. Perquè no es tracta de projectes menors, a cada una d'aquestes ciutats Le Corbusier va projectar obres mestres. A Chandigarh, el seu llegat (juntament amb Pierre Jeanneret) és present a pràcticament cada cantonada, perquè a més a més va ser l'autor i executor del seu planejament. La ciutat -a grans trets- ha funcionat, i tot i la renovació de part dels habitatges privats, el paisatge urbà manté la seva coherència. Els seus habitants es senten orgullosos de viure a la ciutat de Le Corbusier i les normatives urbanístiques han respectat i preservat aquest tret diferencial. Òbviament existeixen les tensions i no tot es perfecte, però es pot dir a grans trets, que la ciutat ofereix una bona qualitat de vida.

Chandigarh es troba en un moment molt interessant per fer front als reptes que li planteja els més de 50 anys d'existència i la pressió del sector immobiliari a una ciutat amb el sòl pràcticament esgotat, on més del 50% és públic. Des del punt de vista de les infraestructures la ciutat necessita amb urgència adoptar sistemes de transport ràpids, eficients i mediambientalment no contaminants i la creació d'àrees de nova centralitat. Des d'aquest punt de vista, l'aportació que els arquitectes catalans podem fer és interessant pel bagatge que tenim en matèria urbanística, d'habitatge i de patrimoni. La col·laboració amb arquitectes locals (recordem que a l'Índia no podem exercir com arquitectes sense tenir un soci local, perquè la nostra titulació no està reconeguda) potser no és fàcil inicialment, però hi ha un mercat i possibilitats per arquitectes amb iniciatives i emprenedoria.

A Ahmedabad es troba el Centre for Environmental Planning and Technology (CEPT), una de les millors escoles d'arquitectura del país. Creada i projectada per V.B.Doshi, és un dels epicentres de la vida local. Tot i que Ahmedabad a diferència de Chandigarh té una rica activitat cultural, i des del punt de vista de les oportunitats que pot oferir per als arquitectes catalans és sobretot, un bon lloc per a la docència i la recerca.

L'Índia es troba actualment, com també passa a gran part del continent asiàtic, en un moment excepcional des del punt de vista urbà. És un moment de canvi, d'expectació i d'il·lusió. Semblarà un tòpic, i tampoc és tan senzill com sembla, però l'Índia del segle XXI és un territori d'oportunitats, i un dels llocs on començaran a passar coses ben aviat.

Ariadna Álvarez, arquitecta. Corresponsal del COAC a Chandigarh, Índia

[1]

Tornar

[2]

Links:

[1] <https://www.arquitectes.cat/es/printpdf/printpdf/8723>

[2] <https://www.arquitectes.cat/es/javascript%3Ahistory.back%281%29>